

Pusztamérgesen megértették: első az állam érdeke

A község 52 százalékgig teljesítette évi kenyérgabonabeadási tervét

A legkisebb szélre csak úgy röszög a futóhomok az ember fogálat. Egy erősebb szél porfelhőt kavart már a szántóföldeken is. Ha valahol, hát itt biztosan rossz termésről beszélnek az emberek — gondoljuk, amikor a község határát járjuk. A valóság azonban egészen más. Ebben a községben nyoma sincs a „rossz termés”-hangulatnak. Mi az oka ennek? Vajon kivételes területe ez a község a megyének, ahol égi csoda folyhat valami rendkívül jó termés volt? Nem, csodák nincsenek. „A csodát” a pusztamérgesi pártiszervezet és tanács valósította meg. A községben 114-en csépeltek el hétfő estig. Száz százalékban teljesítette ebből a 114-ből beadási kötelezettségét 67, részben 17, egyelőre nem teljesített 30. (Ez a harminc azokból a dolgozó parasztokból adódik, akik hétfőn csépeltek). Tehát elmaradás úgyszólván még nincs. A tanács még egyetlen esetben sem kényszerült arra, hogy akár csak öt százalékkal is felemelje valamelyik késlekedő dolgozó parasztnak a begyűjtési kötelezettségét.

A község gabonáját 50 százalékban csépellék el eddig, a község begyűjtési tervét azonban

ban már 52 százalékgig teljesítette Pusztamérges dolgozó parasztsága.

Mondanunk sem kell, hogy a száz százalékos teljesítés mellett, illetve a begyűjtési mozgalom élén a száz százalékon túljelöltek állnak.

„Császár Józsefné 151, Nacs János 125, Csóti István 180 százalékgig”

— hirdeti büszkén a dicsőségábrán a pusztamérgesi községfalán. Ők azok, akik az egész község érdekeit a legjobban képviselik.

Mi a gyorsbeadás titka?

Barák József községi párttitkár elvtárs állandó összeköttetésben van a cséplőgépek népművelőjeivel. Három cséplőgép van a faluban, az egyiknél népművelő Zsolt Gyula, másikon Kovács Gyula, a harmadiknál Vödrédi István. A párttitkár elvtárs szinte naponta látogatja a három gépet de emellett mindhárom géphez még külön három ügynevezett összekötőt szerveztek; Farkas Kálmán, Gyuris Jánosné és Zsolnai Jánosné személyében.

Az „összekötők” naponta új-ságot s az újságok mellett érveket, módszereket s a párttit-

kár irányítását is kiviszik a cséplőgépek népművelőjéhez.

Mint a párttitkár meghosszabbított karja működnek ezek a „népművelő összekötők”. A mezőőrök ugyanis minden este kötelesek a tanácshoz behozni a cséplési eredménylapot. A tanács ebből megállapítja, hogy ki csépel el és ebből hányan adtak be. Ha valamelyik dolgozó parasztnál „zökken a szék”, azaz rúdiját nem a begyűjtőhely felé áll, akkor a népművelő összekötők máris értesítik a cséplőgépek népművelőit, akik azonnal felkeresik a dolgozó parasztot (hiszen legfeljebb a szomszéd tanyába húzódtak még át) és figyelmeztetik hazafias kötelezettségére. E baráti szóra eddig még minden dolgozó paraszt hallgatott.

Pusztamérgesen mindenki kiveszi részét a begyűjtésből; a DISZ, az MNSZ, az összes tömegszervezetek.

Az MNSZ-asszonyok hétfőn cigarettával, málnaszörpvel, sörrel felszerelt küldöttséggel keresték fel a három cséplőgép dolgozóit és megmondták nekik:

— Láthatjátok az asszonyok aján. dékaiból, hogy a falu jó szívvel van irántuk, de arra kérünk benneteket, mindenkit figyelmeztessetek arra, hogy első az állam érdeke.

AZ ELSŐ CSÉPLEST A HAZANAK

Gabonabegyűjtés Albániában

Albániában pezsgő, lüktető lendülettel folyik a szocializmus építése. Az üzemek, a gyárak dolgozó előirányzataik túlteljesítésével harcolnak azért, hogy meggyorsítsák az ország iparosodását s hogy egyre több és olcsóbb iparcikkkel lássák el az ország dolgozó parasztságát.

A szocializmus építése a munkáspárt szövetség állandó erősödése jegyében nagy léptekkel halad előre. Ennek a szövetségnek a szilárd-ságáról tanúskodik a dolgozó parasztság lelkes versenymozgalma is a gabonabeadás határidőelőtti teljesítése érdekében. Minden faluban, minden szórón ott találjuk a jelszót: „Az első cséplést a hazának!” S ez a jelszó nap mint nap eleven valósággá válik. A meg-rakott szekérsorok már a széről indulnak a begyűjtő állomások felé.

„Békekaravánok”

A begyűjtési versenyben ragyogó példát mutatnak a termelőszo-vetkezetek. A kozarei (Lusnya-kör-zet) termelőszo-vetkezet például június 18-án kezdte meg a cséplést és másnap reggel már 300 mázsa búzát indított el a begyűjtő állo-

masra, maradéktalanul teljesítve kötelezettségét.

Nagyszerű példáját adja lángoló hazafiasságának az ország egyenlőleg gazdálkodó parasztsága is. Berát körzetében például már a cséplés első napjaiban 16 „békekaraván” indult el a szétről. A körzetben Drasovica és Kis-Tapia falvak dolgozó parasztjai járnak az élen, akik határidő előtt befejezték az aratást, a behordást és az első napokban már 150 egyenlőleg gazdálkodó paraszt teljesítette az állam iránti legelső kötelezettségét: a gabonabeadást. A két faluban a dolgozó parasztok már 34 mázsa gabonafeltesletet is felajánlottak megvételre az államnak.

Gyórkásztra körzetében Stepezi falu dolgozó parasztjai begyűjtési versenyre hívták ki a körzet valamennyi dolgozó parasztját.

Albániában az utakon ma mindenütt vidám nótászó fogadja a járókelőt. Vörös zászlókkal, virágokkal feldíszített szekérsorok, „békekaravánok” viszik a gabonát a begyűjtő állomásokra. A szekerekben ünneplőbe öltözött férfiak és nők, akik a falu dolgozóinak harcos üdvözlését adják át a városi munkásoknak.

A vásárhelyi tszcs-k közül a Somogyi Béla tszcs szállította be elsőnek a gabonáját a cséplőgép mellől

Július 22-én, kedden délután 5 órakor a vásárhelyi tszcs-k közül elsőnek szállította be a Somogyi Béla tszcs a gabonát. A Somogyi Béla tszcsnek a beadási kötelezettsége összesen 336 mázsa 88 kiló volt, amelyet egyenesen a cséplőgép fáról vitt be. A tszcs takarmánygabona beadási kötelezettségét is 80 százalékgig teljesítette 23-án, szerdán estig. A szállítmányt a sándorfalvi géppálya felvirágozott vonatja az Alka-szigetről szállította be az algyői terményforgalmi rak-tárba.

A Somogyi Béla tszcs tagsága

nagy lelkesedéssel adta oda gabonáját az államnak, meri mint mondták, jól dolgoztak, jó termés volt, és nemcsak a kenyérük, hanem a vetőmagjuk is biztosítva van. A cséplés tovább folyik és amit ezután csépelnek, az már a saját rakta-ukat gazdagítja. A tszcs átlagtermése 8 mázsa, de van olyan területük is, ahol 9—10 mázsa termett holdanként.

— Büszkék vagyunk arra — mondták a tszcs elnöke —, hogy eleget teszünk kötelezettségünknek és hozzájárulunk országunk kenyérének biztosításához. Ezzel saját életszí-vonalunkat is emeljük.

Taposta és villával verte a kévét, rozssal etette lovait Baranyás József nagyszéksősi kulák

Átadták az ügyésznek

A rőszkei határban, a nagyszéksősi-dűlő 305. számú tanya környékén lakó dolgozó paraszok az elmúlt napokban szokatlan jelenségre lettek figyelmesek. Ebben a tanyában lakik Baranyás József kulák és fia. Egyformán nevezetes emberek erre fel az idősebb és ifjabb Baranyás is. Ha róluk beszélnek a dolgozó parasztok, ritka eset, hogy ne használják a rájuk ragasztott előnevet, iszákos és verekedő Baranyásoknak említik. Híresek ők a köledésről, a fenyegetésről és a bosszúállásról. Ezt az utóbbit, hogy bosszúállók, különösen maguk igyekeztek terjesztelni, hogy rettegésbe juttassák, megfélemlítsék a dolgozó parasztokat. Nem egyszer hangsúlyozták a dolgozó parasztok előtt, hogy eljön még az ő idejük. Ezt a mondásukat igyekeztek alátámasztani itt, a Tito-határ mentén kieszelt rémhírekkel s ezt összekapcsolták azzal, amit ők szeretnének,

hívek a makka álmodó éhes disznók hagyományaihoz.

A Baranyások terve nem járt sikerrel. Éppen szájaskodásuk miatt fordítottak aztán nagyobb figyelmet rájuk a dolgozó parasztok. Fokozott éberséggel néztek a körmükre, mert látták, mi az igazi céljuk Baranyásoknak és társaiknak, mit akarnak visszahozni. Látták, hova kacsingatnak, mint mentő-angyalukhoz. A dolgozó paraszok ok gyűlölettel Baranyások áhítattal emlegették Titóék nevét s estelenként, ha bezárkóztak a tanyába, a különböző cselszövések gondolatával feküdtek és keltek, de az éjszaka lepi felhasználták arra is, hogy kárt okozzanak a dolgozó népek. A tavaszi munkálatokat nem végezték el időre, ügyszintén szabotálták a nyári munkákat is.

Munka helyett a régiről visszavissza,

miközben öklüket rázták a szomszédok felé, akik többnyire termelőszoport-agok és egyenlőleg dolgozó kis-parasztok. Haragszanak rájuk Baranyások, mert nem dolgoztathatják őket szárazkenyérre, mert nem megy hozzájuk senki semmiért.

A néppel és az állammal szembeni feneketlen dühükben addig haladtak, hogy egyszerűen a kenyérgabonát a lovakkal etették. A kenyérga-

bona ilyenformán történő megsemmisítése mellett azonban csavaros eszükkel egyéb aljasságot is kifundáltak. — Mi megőrünk minden szem gabonát — magyarázták és ezt bizonygatták azzal is, hogy hordás közben pokrócot terítettek a kocsi aljára. Ez helyén és rendjén való is, de Baranyásokat ismerve, senki sem gondolta, hogy tisztességes szándékkal cselekedtek így. Hivalkodással felfigyeltek a környékükön lakó dolgozó parasztok. Gyanújuk nem volt alaptalan, csakhamar kiderült, mit takar a nagy hang. Az öregebb Baranyás adogatta kocsi-ra a kévét, a fiatalabb túlzott buzgalommal taposta a kalászokat és jelentőségteljesen vert rá minden kővére néhányat a vasvillával. Egy-szóval „előcséplést” végeztek hordás közben. Otthon aztán az udvarban jól megtrázták sorba a kévét s így hullott a szem a pokrócba és került onnan a zsákba.

Míg kinn a határban a két Baranyás folytatta ezt a műveletet, odahaza az asszony

a tanya udvaron szelelgette a kicséplé gabonát.

Mikor rajtakapták, szólni is alig tudott zavarában. Mentetgetésként sipította, hogy kevés az a mennyiség, ami megmarad a háztartásra. Így akart hozzájutni egy kis pótlékhoz.

A rőszkei, nagyszéksősi dolgozó parasztok tudják, milyen célra akarta fordítani a pótlékot. Elsősorban az államot károsította meg vele, aztán pedig drága pénzen akarta továbbadni a gabonát. Az öreg Baranyás az állatokkal való gabonaeletésre is talált „kifogást”. — Nem volt mit adni a lovaknak — próbálta magyarázni, miér etette rozssal állatait. Csak a vak nem látja Baranyások tanyáján, hogy a rozson kívül még más takarmány is van. De úgy látszik az öreg Baranyás talán még akkor sem venné észre az egyéb takarmányfeleiséget, ha a szemét ütné ki. Ettől ugyan már nem kell tartania, mert már jó helyen van.

Senki sem okozhat büntetlenül kárt államunknak, a dolgozó népek. Éppen ezért a Baranyások sem kerülhetik el mellő a büntetésüket. Átadják őket az ügyésznek.

Mondják el a cséplőgépeknél dolgozó népművelők:

A kulák mindannyiunk ellensége, békénkre, nyugodt életünkre akar törni

Ellene küzd, aki a cséplőgéptől adja be gabonáját

„Ha idejében betakarítottál, nyertél, ha elkésti a betakarítással, veszteséget” — olvashatjuk Szilán elvtárs szavait a rókusai szérűskertben a motorház falára szegeelt plakáton. Szilán elvtárs szavai világító fátylaként vezették dolgozó parasztjainkat az aratási és behordási munkában és vezetik most a cséplésnél és begyűjtésnél is. Döntő ütközet folyik most a szérűskertben, mert igazán csak az a gabona a gazdák, amelyik már a zsákokban és nem kint a szérűskertben az asztalokon van. A cséplésnél viszony-szorosan összefügg a begyűjtés, hiszen ma már törvénné vált a gépek mellől való beadás teljesítése.

Színes plakát hívja fel erre dolgozó parasztjaink figyelmét. Rajta felirat:

Öt éves tervét, a békéért!

A cséplőgéptől a begyűjtő helyre a gabonát! Erről beszél Kósó Béla gépkezelő is, a várakozó parasztok. nak. Ismerteti a beadás jelentőségét, azt, hogy a beadás teljesítése minden dolgozó paraszt számára hazafias kötelesség, mint az üzemi dolgozók számára a tervteljesítés. Ismerteti velük a begyűjtési rendeletet, felolvassa nekik egy-egy fontosabb pontját. Olvas nekik a napi újságból is, hogy lássák a cséplő-tetők, akik előtűk csépettek, nemcsak teljesítették a beadást, hanem többségük jóval túlszámnyalja az előirányzatot. Ezt bizonyítja a be-járatni lévő versenyábrán is, melyre Bakacsi Ferenc és Várnagy Antalné nevét írták ki. Nevük mellé frt számok hirdetik harcos, öntu-datos tagjai a békétábornak. Bakacsi Ferenc 209, Várnagy Antalné 166 százalékgig teljesítette árpa-beadási kötelezettségét.

Nagy feladat vár napjainkban a cséplőgépeknél dolgozó békébizott-sági tagokra, népművelőkre, az ő jó felvilágosító munkájukon múlik,

hogy dolgozó parasztjaink tisztán lássák, a beadás teljesítése saját érdekükért mert az ő javukat is szolgálja. Nem elég csupán az, hogy teljesítse egy-egy dolgozó paraszt a beadását, fontos hogy érezze: ezzel elősegítette fejlődésünket. Öt-éves tervünk megvalósítását. Ezenie kell, hogy mind azért, amit a felszabadulás óta, az elmúlt évek folyamán kapott, neki is fizetnie kell, adóssága van államunkkal szemben, melyet beadási kötelezettségének túlteljesítésével tud csak törleszteni. Dolgozó parasztjainknak éreznük kell, hogy minden zsák búzával népgazdaságunkat, a békétábornak erősítjük. Ha ezzel tisztában vannak, akkor szívesen adják első gabonájukat: a nép államának és úgy felelnek, mint Kósó-zsáki Lajosné Kulcsár elvtársnő-nek: Szívesen beadom gabonámat, hisz annyi kenyérért, lisztet vásárolhat mindenki szabadon, amennyi szükséges.

Bezzeg nem így felelt Bozók András Pálfi-utcai kulák, aki nem akarta aláírni a beadási kötelezet-vényt, azért mert keveselte, ami megmarad neki.

Nem tagadják meg önmagukat a kulákok

itt a szérűskertben sem. Tápai Mi-

hály Boros József-utcai kulák. Bo-zók András elvtárs egyútt megtagadta a cséplőgép vonatását. Nem arra valók a lovak — mondták —, hogy gépet húzassunk velük és tönkre menjenek húzzák el az embereket, az ő feladatuk, ezért kapják a fizetést. Csak amikor látják, hogy a szérű csépe a Dózsa tszcs-hez akart segítségért fordulni, ami költségbe kerülhetett volna nekik, akkor fogtak neki a vonatásnak. De nem sok köszönet volt benne. Például a gép falán lévő verseny-ábrán lerepült az „óvatoss” vonatá-snál és még bele is rugtak „illeté-kes” lábuk úgy, hogy három darabba esett.

Tápai Mihály kulák azonban nem elégedett meg a reggeli herce-hurcával, egész délután ott látat-lankodott a munkások között és egy-egy gúnys megjegyzéssel „jut-talmazta” szorgalmas, fáradtságos munkájukat. Kifogásolta a kazal-rakók munkáját,

semmit sem talált jónak,

megfelelőnek. A dolgozók közül nem egynek ökölbeszorult a keze, hogy belevágjon a gúnysosan vi-gyorgó kövér archa, mert csúfot igyekezett üzni belőlük.

Államunk határozatát semmibe vette Tápai Mihály kulák, mit

őneki a felhívás: a cséplőgéptől a begyűjtőhelyre. A gabonáját már csak azért először hazavitte és csak másnap szállította a begyűjtő-helyre, hogy megmutassa, neki nem számít a rendelet.

Népművelőknek a szérűskertek-ben be kell mutatniuk dolgozó pa-rasztjainknak ezeket a kulákokat, akik saját lovaikat többre becsü-lék, mint a becsüle-es munkás em-bereket. Ugyanakkor nem tartják be kormányunk rendeletét, hogy ha-csak egy napra is, de hátrajáttha-sák a begyűjtés ütemét. Dolgozó parasztjaink egy részét is igyekez-nek befolyásuk alá vonni. „Ne vidd be a gabonát, ráérsz vele ne hall-gass senkire”, súgják a fülükbe és később jót nevének rajtuk, amikor ezeket a megtevédt kisparasztok-nak 5 százalékos felemeléssel kell teljesíteniük beadási kötelezettsé-güket.

A rókusai szérűskert gépkezelője-nek és cséplőmunkásainak tovább kell folytatniuk a harcot a begyűj-tés sikerének biztosításáért. Felvi-lágosító munkájuk során használ-ják fel a kulákok teleteljesítését, mu-tassák be dolgozó parasztjainknak, hogy a kulák mindannyiunknak egy-formán ellensége és békénkre, nyu-godt életünkre tör. Ellene küzd az, aki a cséplőgéptől adja be gaboná-ját.

Három százalékgig cséplünk...

Váltás van a cséplő-gépnél. Az életük is helyet cserélnek fenn a gép tetején. Magas, szikár ember lépdel lefelé a létrán. Leér-ve megáll, tele töd-vel szívja magába a tiszta esti levegőt. A porvédő szemüveget kalapja alá tolja szem-éről, arcáról letörli a port és megindul a beszélgetők felé.

Farkas Kálmánnak hívják. Ő a rókusai szérűben dolgozó cséplőbrígd legöregebb tagja, 62 éves, de nem látszik meg mozdulatain. Fintalosan végi munkáját, ő a lelke a csapatnak. Szeretik is mindannyian. Különösen Gera András, a fiatal traktorista, aki, ha csak teheti, mellette van állandóan, még a gép tetejére is fel-megy utána.

Megkérdezik tőle, mióta dolgozik cséplő-gépnél? Gondolkodik számolgat. — Hát le-hettem 18 éves, de le-het, hogy még fiatalabb is, mikor 1907-ben, vagy 908-ban először géphez kerültem — felel nagyso-kára. — De nem ilyen cséplés volt akkor, mint most, nem sok értelme volt abban az időben a munkának.

nak. Nem részre csé-plünk akkor, emlékszem, 20 koronáért dolgoztunk egész hó-napban.

A Horthy-világban sem volt több a fizet-ség, kapcsolódott a beszélgetésbe a bódé-mellett vacsorázók. Akkor már részt kap-tunk a gépnél, de nem sok köszönet volt benne. Nem volt ki-szabva, mennyi jár a részes munkásoknak és minden géptulaj-donos a kulákok szá-jaze szerint úgy szo-rította le a járandóságot, ahogy éppen akarta. A cséplőmu-kások részéből levont a gazda, levont a gép-tulajdonos, míg végül a két-három százalékos gépvérszt könnyen hazavittük a cséplés befejezésekor. Örül-tünk, hogy három száza ékért cséplhet-tünk.

— Így volt az — bólogat Farkas bácsi is. — Nem is szíve-sen beszéltek a mult-ról — fűzi hozzá —, mert a vígságot sze-retem és a multban bizony nem sok vígad-ni valónk volt, külö-nösen cséplés idején. Hítványnul fizettek nekünk akkor. Komoly arccal néz maga elé, látni, gon-

dolatai messze járnak a multban. 10—20 éves régi képek jelen-tek, vonultak el emlé-keztében. Látja az urasági ispánokat, akik kancsikával jár-tak a cséplőmunkások között és szülködöva, vadul ordítottak, ha egy-egy percre meg-álltak a port kifújni tüdejükből.

De mindez a multé. Szeme Gera András napégett arcára tő-ved. Elmosolyodik, látva a gondatlan, vi-dám arcot. Feleli a multat, hisz most már jó, mint maga is mondja. Jól érzi ma-gát itt a fiatalok kö-zött, mert látja, sze-retik, megbecsülik jó munkájáért. Ő maga is úgy érzi, megfia-lalodott ezekben a na-pokban.

Beszélgés közben mindjobban lezúg az este, a távolból el-észik a villanyok fé-nye, a Textilművek vörös csillaga, Villa-mos szalad el a szé-rűskert mellett, han-gos csilingéssel kö-szönti a dolgozókat. Mindannyian felfi-gyelnek a hangra. Hisz ez is szépülő életüket hirdeti, az ő kenyelmüket is szol-gálja.

(Szalma Rózsa.)